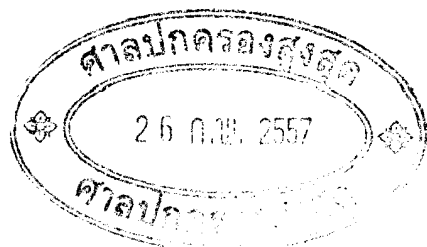

๒๕๔๑ เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย โดยนายคมสัน สามีของผู้ฟ้องคดี รัฐบาลฯ ในตำแหน่งนักพัฒนา
ทรัพยากรบุคคล ๖ สังกัดกรมการปกครอง ได้ทำสัญญากู้เงินพิเศษเพื่อซื้อบ้านพร้อมที่ดิน จาก
สหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด เป็นเงินจำนวน ๗๕๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญา
กู้เงินพิเศษเลขที่ ๓๗/๔๑ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ เพื่อนำไปชำระราคาบ้านพร้อมที่ดินดังกล่าว
โดยผู้ฟ้องคดีและนายคมสัน ได้ร่วมกันจดทะเบียนจองที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๔๕๘๘ ซึ่งเป็น
กรรมสิทธิ์รวมระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนายคมสัน เป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญากู้เงิน ตาม
เงื่อนไขที่สหกรณ์ฯ กำหนดให้ต้องนำโฉนดที่ดินที่นำเงินกู้ดังกล่าวไปชำระราคามาจอง
เป็นประกันการปฏิบัติตามสัญญา หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้ของ
นายคมสัน ไปขออนุมัติต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อขอเบิกค่าเช่าบ้านตามสิทธิ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตั้ง
คณะกรรมการตรวจสอบสิทธิการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ คณะกรรมการฯ ได้ตรวจสอบแล้วเห็นว่า
ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้หลักฐานดังกล่าวเบิกค่าเช่าบ้านได้ และผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้พิจารณาอนุมัติ
ให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้ ผู้ฟ้องคดีได้ใช้หลักฐานการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ของนายคมสัน
ขอเบิกค่าเช่าบ้านมาโดยตลอด แม้ผู้ฟ้องคดีย้ายไปรับราชการที่เทศบาลแห่งอื่นก็ยังคงใช้สิทธิ
ตามหลักฐานดังกล่าวตลอดมา ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีกลับมีคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๗๔๓/๒๕๕๑
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ลงวันที่ ๑ ธันวาคม
๒๕๕๑ สืบเนื่องจากจังหวัดปทุมธานีมีหนังสือจังหวัดปทุมธานี ที่ มท ๐๘๔๑.๔/๑๘๗๒๗
เรื่อง พนักงานส่วนท้องถิ่นเทศบาลเมืองสนั่นรักษ์ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
ไม่ปฏิบัติตามผลการตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๑
แจ้งให้เทศบาลเมืองปทุมธานีเรียกเงินคืนจากผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒๓, ๓๒๒. ๔๘ บาท และเทศบาลเมือง
ปทุมธานีได้มีหนังสือสำนักงานเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ปท ๕๒๐๐๗/๓๒๐๑ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน
๒๕๕๑ เรื่อง ขอให้ชดใช้เงินสวัสดิการค่าเช่าบ้านคืน แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน ๒๓, ๓๒๒. ๔๘ บาท
คืนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานีแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ชำระเงินคืน โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดี
ได้กระทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานีจากการนำหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้ของนายคมสัน
คู่สมรสที่กู้เงินเพียงคนเดียวโดยผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมเป็นคู่สัญญากู้เงินด้วย มาใช้ประกอบเป็น
หลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้าน อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบ
กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ประกอบกับข้อ ๓
ของหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ และต่อมา

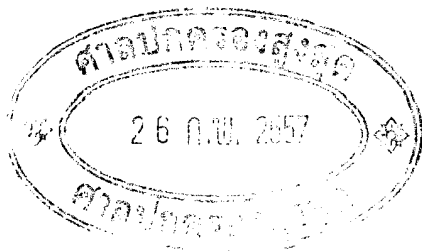

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท โดยมีหนังสือสำนักงานเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ปท ๕๒๐๐๗/๕๖๐ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบพร้อมกับแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย โดยเห็นว่าข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวไม่ได้ระบุว่าสามีและภรรยาจะต้องร่วมกันเป็นคู่สัญญากู้เงินแต่อย่างใด คงระบุแต่เพียงว่าจะต้องร่วมกันผ่อนชำระเงินกู้เท่านั้น ซึ่งตามข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีและสามีได้ร่วมกันนำที่ดินและบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมระหว่างผู้ฟ้องคดีและสามีจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการกู้เงิน และได้นำเงินที่กู้มาจากสหกรณ์ฯ นั้นไปชำระราคาบ้านและที่ดินซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการกู้เงินพิเศษของสหกรณ์ฯ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มีส่วนร่วมกับนายคมสัน ชำระราคาบ้านและที่ดินเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย อันทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธินำหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้มาขอเบิกค่าเช่าบ้านได้ตามระเบียบ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานีแต่อย่างใด เพราะผู้ฟ้องคดีเชื่อโดยสุจริตว่าสามารถนำหลักฐานการชำระเงินกู้ดังกล่าวมาขอเบิกได้ อีกทั้งการขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านก็ได้ดำเนินการตามขั้นตอนตามที่ระเบียบของทางราชการกำหนดไว้โดยถูกต้อง มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อตรวจสอบสิทธิ และผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายได้ ดังนั้น จึงถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้เกิดความเสียหายแก่เทศบาล ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดตามคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิดดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

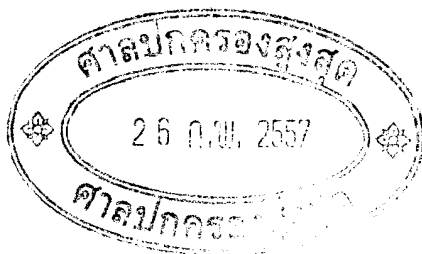
ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า จังหวัดปทุมธานีได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๔๑.๔/๑๙๙๒๗ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้เทศบาลเมืองปทุมธานีเรียกเงินคืนจากผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท เนื่องจากเมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาลเมือง

/ปทุมธานี...

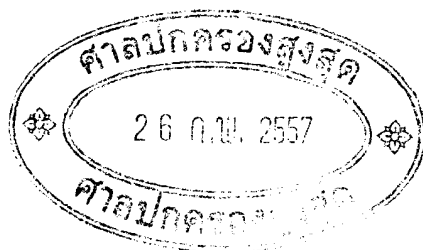
ปทุมธานี ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้ของนายคมสัน เจริญอาจ คู่สมรสที่กู้เงินเพียงคนเดียว โดยที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมเป็นคู่สัญญากู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด มาประกอบการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่าเช่าบ้าน ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้อ ๑๔ (๑) ประกอบกับหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ข้อ ๓ ซึ่งเทศบาลเมืองปทุมธานีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระหนี้ดังกล่าวแล้ว แต่ปรากฏว่าเมื่อถึงกำหนดผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ชำระเงิน ถือว่าเทศบาลเมืองปทุมธานีได้รับความเสียหาย เทศบาลเมืองปทุมธานีจึงมีคำสั่งที่ ๗๔๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว คณะกรรมการได้แจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบพร้อมกันให้ชี้แจงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ที่ ปท ๕๒๘๐๑/๒๑๘๘ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๑ ชี้แจงข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมกับนายคมสัน สามีผู้ฟ้องคดี ซื้อมาเลขที่ ๑๓๘/๗๕ หมู่ที่ ๖ ตำบลประชาธิปไตย อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย โดยนายคมสันได้กู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ไปชำระราคา และได้นำบ้านพร้อมที่ดินที่ซื้อมาไปจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการกู้เงิน ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวถือเป็นสินสมรส ดังนั้น จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นลูกหนี้ร่วมในการประกันการกู้เงินดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเชื่อโดยสุจริตว่าสามารถนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้จากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด มาประกอบการพิจารณาเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านได้ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ อีกทั้งการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านได้ดำเนินการขออนุมัติจากผู้มีอำนาจ มีคณะกรรมการตรวจสอบสิทธิ ตลอดเวลาที่ขออนุมัติไม่มีการท้วงติงใดๆ และเห็นว่าตามระเบียบข้างต้นมีเจตนาเพื่อสงเคราะห์ข้าราชการให้สามารถมีบ้านพักอาศัยเป็นของตนเอง ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้อยู่อาศัยในบ้านดังกล่าวจริง นอกจากนี้ กระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นผู้ออกระเบียบดังกล่าวก็มีความเห็นเบื้องต้นเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี ปรากฏตามหนังสือหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๒/๔๓๔๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ที่หารือไปยังกรมบัญชีกลาง แม้กรมบัญชีกลางได้ตอบข้อหารือเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ ว่าการเบิกจ่ายดังกล่าวไม่ถูกต้องและถือว่าสิทธิเรียกร้องสิ้นสุดลงแล้ว กรณีดังกล่าวจะถือว่าผู้ฟ้องคดีจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้ราชการเสียหายมิได้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่เทศบาลเมืองปทุมธานี ก็เนื่องจากสิทธิเรียกร้องดังกล่าวได้ขาดอายุความแล้ว

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีเป็นถึงรองปลัดเทศบาล (ในขณะนั้น) ต้องทราบระเบียบและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี แต่ได้นำเอกสารหลักฐานการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ของคู่สมรส ที่เป็นคู่สัญญากู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด เพียงคนเดียว โดยที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมเป็นคู่สัญญากู้เงินด้วยมาประกอบการขอเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่าเช่าบ้านจากเทศบาลเมืองปทุมธานี และได้รับเงินค่าเช่าบ้านไปเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท จึงเป็นการกระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเข้าใจโดยสุจริตว่าสามารถเบิกค่าเช่าบ้านได้ เนื่องจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นก็มีความเห็นเช่นเดียวกันนั้น เป็นความเห็นภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการขอเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านแล้ว และเป็นเพียงความเห็นที่ยังไม่มีข้อยุติ จึงได้หารือไปยังกรมบัญชีกลาง เมื่อกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลการเบิกจ่ายเงินได้มีคำวินิจฉัยแล้วย่อมมีน้ำหนักและนำมาอ้างอิงได้ดีที่สุด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างข้อกล่าวหาได้ อีกทั้งมีระเบียบกระทรวงมหาดไทย และหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเบิกค่าเช่าบ้านได้วางหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้ว จึงไม่อาจนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับได้ และโดยที่มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ที่กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐมีกำหนดอายุความสองปี นับแต่วันที่หน่วยงานที่เสียหายรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ฟ้องคดีที่จะต้องใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทน ซึ่งการที่จะรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้กระทำผิดได้นั้น หน่วยงานของรัฐที่เสียหายต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเพื่อสอบสวนกรณีนั้นๆ ก่อน และคณะกรรมการดังกล่าวเป็นผู้กำหนดจำนวนความเสียหายและบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบ ดังนั้น สิทธิเรียกร้องของเทศบาลเมืองปทุมธานีย่อมเริ่มนับแต่วันที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดหรือหน่วยงานของรัฐมีมติว่าผู้ใดต้องรับผิดชอบใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทน ซึ่งจากผลการสอบข้อเท็จจริงคณะกรรมการดังกล่าวพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานีและเกิดความเสียหายเป็นเงิน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท จึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และได้แจ้งผลการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบพร้อมกับแจ้งให้นำเงินไปชำระ แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมชดใช้และได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว

/ซึ่งเทศบาล...

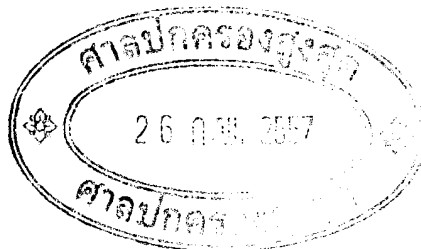

ซึ่งเทศบาลเมืองปทุมธานีได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีรับฟังไม่ได้ ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การพิจารณาใช้สิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี ได้พิจารณาจากระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งข้อ ๑๔ (๑) มิได้มีข้อความใดระบุว่าผู้เบิกค่าเช่าบ้านต้องร่วมลงชื่อเป็นคู่สัญญาในสัญญาเช่าบ้านแต่ประการใด เพียงแต่ใช้คำว่า “ร่วมกันผ่อนชำระ” เท่านั้น การที่ผู้ฟ้องคดีร่วมกับสามีชื่อบ้านเพื่อพักอาศัยอันเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันตามสัญญา และร่วมกันนำทรัพย์สินดังกล่าวไปจำนองประกันเงินกู้เพื่อซื้อบ้านดังกล่าวและพักอาศัยร่วมกันจริง โดยสามีมีฐานะดี จาริดประเพณีและวัฒนธรรม ย่อมต้องร่วมกันผ่อนชำระหนี้ดังกล่าว เนื่องจากเป็นคู่สมรสโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมในทรัพย์สินนั้น หนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ผู้ถูกฟ้องคดียกขึ้นกล่าวอ้างนั้นเป็นเพียงแนวทางปฏิบัติในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เท่านั้น นอกจากนี้ การใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีก็ได้ผ่านการกลั่นกรองพิจารณาจากคณะกรรมการและนายกเทศมนตรีต้นสังกัดแล้วว่ามีสิทธิเบิกได้ ผู้ฟ้องคดีมิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ต้องรับผิดชอบแต่ประการใด

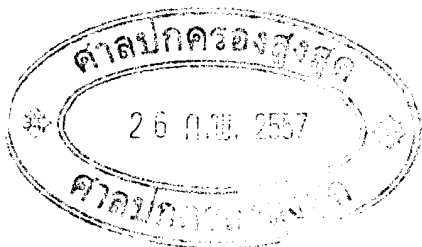
ผู้ฟ้องคดีชี้แจงตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒ และได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือที่ ปท ๕๒๐๐๗/๘๗๘ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๒ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ โดยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงดำเนินการตามขั้นตอนตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า หนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ไม่อาจนำมาใช้บังคับเป็นการทั่วไป เนื่องจากเป็นเพียงแนวทางปฏิบัติในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ใช้บังคับในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ โดยข้อ ๑๔ (๑) กำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามระเบียบนี้ ได้เช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่ค้างชำระอยู่ในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ไม่เกินจำนวนเงินตามที่กำหนดไว้ตามบัญชีอัตราค่าเช่าบ้านท้ายระเบียบนี้

/ตามเงื่อนไข...

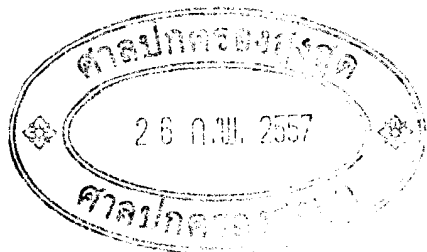
ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (๑) ตนเองและสามีหรือภรรยา ได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ เพื่อชำระราคาบ้านอยู่เพียงหลังเดียวในท้องที่นั้น ... และเพื่อเป็นการวางหลักเกณฑ์ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวให้เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องและเป็นแนวทางเดียวกัน กระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ วางหลักเกณฑ์เพื่อใช้ประกอบระเบียบดังกล่าว โดยข้อ ๓ กำหนดว่า ชำระราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้าน หากประสงค์จะนำหลักฐานการเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้าน ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง หรือตนเองมีกรรมสิทธิ์รวมอยู่ด้วย จะต้องเป็นคู่สัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาการผ่อนชำระเงินกู้ด้วย ซึ่งในกรณีที่สามีหรือภรรยาของข้าราชการส่วนท้องถิ่น เป็นผู้เช่าซื้อ หรือผ่อนชำระเงินกู้ หากข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นประสงค์จะเบิกค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระราคาบ้าน จะต้องร่วมเป็นคู่สัญญาและมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันในบ้านหลังนั้นด้วย ระเบียบและหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวต้องใช้ปฏิบัติควบคู่กันไป และต้องถือปฏิบัติเป็นการทั่วไปจนกว่าจะมีการสั่งการเปลี่ยนแปลง เมื่อไม่มีหนังสือสั่งการแก้ไขเปลี่ยนแปลง หลักเกณฑ์ดังกล่าวย่อมใช้บังคับมาจนถึงปัจจุบัน การคัดค้านของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านได้ผ่านการกลั่นกรองตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดแล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับข้ออ้างดังกล่าว เนื่องจากการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านโดยไม่ชอบครั้งนี้เป็นการเบิกจ่ายเฉพาะตัว และผู้ขอเบิกจ่ายต้องเป็นผู้รับรองคุณสมบัติของตนเองในเบื้องต้น จึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบโต้แย้งว่าผู้อื่นต้องร่วมรับผิดชอบได้ คำคัดค้านของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีโต้แย้งด้วยว่า ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์เกินกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว โดยผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้คำสิทธิใหม่ทดแทนเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเทศบาลเมืองปทุมธานีได้พิจารณาอุทธรณ์แล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ จึงเสนอความเห็นต่อผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ให้สั่งยกอุทธรณ์ ต่อมา ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ได้แจ้งผลการพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว การที่เทศบาลรับอุทธรณ์ไว้และพิจารณาอุทธรณ์ จึงเป็นการดำเนินการโดยไม่มีอำนาจเทศบาลเมืองปทุมธานีจึงแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า เรื่องนี้ไม่มีการอุทธรณ์คำสั่งและถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองชั้นต้นได้สวนคู่กรณี ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่า ผู้ฟ้องคดีขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวตามหนังสือ ที่ ปท ๕๒๐๐๗/๕๖๐ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ทางไปรษณีย์ เจ้าหน้าที่ได้รับเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๒ และได้เสนอไปตามขั้นตอนและแจ้งทางวาจาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่า ผู้ถูกฟ้องคดีขอคัดค้านคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว เนื่องจากเป็นคำขอที่ไม่ได้ระบุความเสียหาย และยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือ ที่ ปท ๕๒๐๐๗/๕๖๐ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีนี้ถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แล้วเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นอุทธรณ์ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามกฎหมายก่อนฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงมีคำสั่งเพิกถอนกระบวนการพิจารณารับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณา รวมทั้งการพิจารณาอื่นที่ต่อเนื่องมาภายหลังจากนั้นทั้งหมด และมีคำสั่งลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของศาลปกครองชั้นต้น ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๑๓๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ เป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงชอบที่จะปฏิเสธไม่รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้ดำเนินการ แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ยื่นเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีหรือศาลไม่อาจอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการให้มีการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามขั้นตอนหรือวิธีการที่กฎหมายกำหนดได้อีกต่อไป กรณีจึงต้องถือว่า ก่อนฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีนี้ได้ดำเนินการให้มีการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดและได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้นแล้ว กรณีไม่ต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง

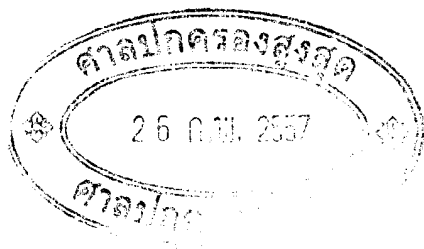
/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องไว้พิจารณา พิพากษาต่อไป

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๒ และลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๒ ขอลุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้นได้สวนแล้วมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองดังกล่าว

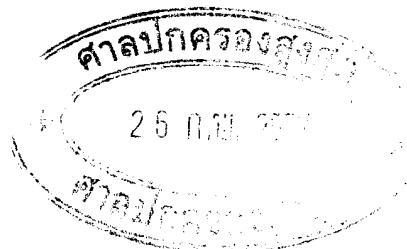
ผู้ฟ้องคดีชี้แจงต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ มีเจตนารมณ์เป็นการสงเคราะห์และช่วยเหลือสนับสนุนให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีบ้านพักอาศัยเป็นของตนเองและครอบครัว จึงกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ตามข้อ ๑๔ (๑) - (๓) โดยข้อ ๑๔ (๑) กำหนดไว้แต่เพียงว่า ได้ร่วมกันผ่อนชำระหนี้กู้ยืมเงินเพื่อชำระค่าบ้านเท่านั้น ไม่ได้กำหนดว่าต้องทำสัญญาร่วมกันหรือต้องร่วมกันมีชื่อในสัญญากู้เงิน การกำหนดแนวทางปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๒๘ ไม่อาจเพิ่มเติมเงื่อนไขที่เป็นภาระแก่การใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ หากจะเพิ่มเติมเงื่อนไขต้องแก้ไขในระเบียบดังกล่าว และต่อมาก็ปรากฏว่าได้มีการแก้ไขเป็นระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้สามารถนำหลักฐานดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีนำหนังสือชักข้อความเข้ามาเป็นบรรทัดฐานกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดจึงไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ การอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจอนุมัติให้ตนเองเบิกค่าเช่าบ้านได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีเข้าใจโดยสุจริตว่าสามารถเบิกค่าเช่าบ้านได้ก็ได้รับรองตามความเข้าใจของผู้ฟ้องคดีว่าตนใช้สิทธิถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงกระทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานี การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้สิทธิที่ตนเองมี ซึ่งจะเบิกหรือไม่เบิกก็ได้ ไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ราชการแต่ประการใด ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าการนี้ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางละเมิดก็ต้องดำเนินคดีแพ่งต่อไป มิใช่ดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ดังนั้น คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏชัดแจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีรู้เหตุละเมิดดังกล่าวและทราบตัวผู้รับผิดชอบแล้วตั้งแต่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินและเทศบาลตำบลบ้านเลนได้แจ้งเหตุให้ทราบตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้

/ดำเนินการใด ๆ...

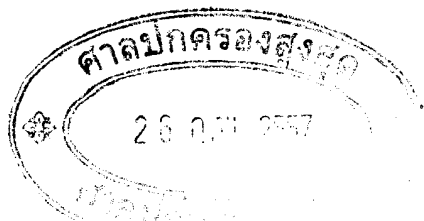
ดำเนินการใดๆ จนเกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้ใช้สิทธิเรียกร้องได้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากขาดอายุความแล้ว ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้ส่งสำเนาการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดตามคำสั่งที่ ๗๔๓/๒๕๕๑ เรื่อง ให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ให้ศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้ตามคำขอรับค่าเช่าบ้าน เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ประกอบกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ การใช้อำนาจดังกล่าวจึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีผลเป็นการก่อตั้งสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะได้รับค่าเช่าบ้าน จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้านที่เบิกไประหว่างวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาล เทศบาลเมืองปทุมธานี รวมเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท ถือว่าเป็นการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้ กรณีของเรื่องนี้ไม่ใช่กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องออกคำสั่งให้รับผิดชอบทางละเมิด อย่างไรก็ตาม เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวนดังกล่าว จึงมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาว่า การที่ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านและได้รับการอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านได้ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่าเช่าบ้านไปจากเทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท เป็นการกระทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานี หรือไม่ เห็นว่า การที่จะพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการกระทำละเมิดหรือไม่ ต้องพิจารณาตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น สำหรับกรณีของคดีนี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า การที่ผู้ฟ้องคดี

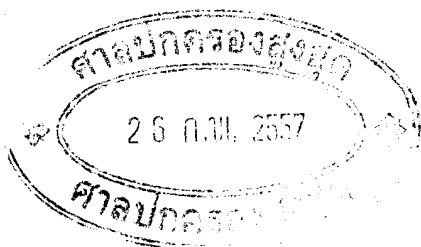
/ขออนุมัติ...

ขออนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านและได้รับอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านได้ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งข้อ ๑๔ ของระเบียบดังกล่าวกำหนดว่า ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามระเบียบนี้ ได้เช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่ค้างชำระอยู่ในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ เพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้ดังกล่าวมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ไม่เกินจำนวนเงินที่กำหนดไว้ตามบัญชีอัตราค่าเช่าบ้านทำระเบียบนี้ ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (๑) ตนเองและสามีหรือภริยาได้ทำการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านอยู่เพียงหลังเดียวในท้องที่นั้น (๒) จะต้องเป็นการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้กับสถาบันการเงินหรือรัฐวิสาหกิจ หรือสหกรณ์ที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับการเคหะ ทั้งนี้ ตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด และสัญญาเช่าซื้อหรือสัญญากู้เงินจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด .... เมื่อผู้ฟ้องคดีและนายคมสัน เจริญอาจ สามี ได้ซื้อที่ดินพร้อมบ้านตั้งอยู่ที่ตำบลประชาธิปไตย อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ในราคา ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามหนังสือสัญญาขายที่ดินลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ โดยนายคมสัน ได้กู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด เป็นเงินจำนวน ๗๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อชำระราคาบ้านดังกล่าว ตามสัญญากู้เงินพิเศษเลขที่ ๓๗/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ โดยสัญญาว่าจะส่งคืนเงินกู้เป็นงวดรายเดือน งวดละ ๓,๒๕๒ บาท ในขณะที่ทำสัญญากู้เงินดังกล่าวและในระหว่างที่ผ่อนชำระเงินกู้ตามสัญญากู้เงินดังกล่าว นายคมสันกับผู้ฟ้องคดีเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมายตลอดมา บ้านและที่ดินที่นายคมสันกับผู้ฟ้องคดีซื้อมาดังกล่าว จึงเป็นทรัพย์สินที่ผู้ฟ้องคดีกับนายคมสันได้มาระหว่างสมรสและเป็นสินสมรสตามมาตรา ๑๔๗๔ (๑) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และหนี้ตามสัญญากู้เงินระหว่างนายคมสัน ผู้กู้ กับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ผู้ให้กู้ เป็นหนี้เกี่ยวกับการจัดการบ้านเรือนสำหรับครอบครัวและเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส นายคมสันและผู้ฟ้องคดีจึงเป็นลูกหนี้ร่วมกันในหนี้ดังกล่าว ตามมาตรา ๑๔๘๐ (๑) และ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งบัญญัติให้หนี้ที่สามีภริยาเป็นลูกหนี้ร่วมกันนั้นให้รวมถึงหนี้ที่สามีหรือภริยาก่อให้เกิดขึ้นในระหว่างสมรส คือ หนี้เกี่ยวแก่การจัดการบ้านเรือนและจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวและหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรสด้วย การที่นายคมสันผ่อนชำระหนี้เงินกู้ให้แก่สหกรณ์

/ออมทรัพย์...

ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด จึงเป็นการผ่อนชำระหนี้ร่วมของนายคมสัน กับผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการชำระหนี้เงินกู้ของนายคมสันกระทำให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงิน รายเดือนหักเงินจากรายได้รายเดือนของนายคมสัน เพื่อจ่ายให้สหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการ กรมการปกครอง จำกัด เงินได้รายเดือนของนายคมสันเป็นทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างการสมรส จึงเป็นสินสมรส การหักเงินได้รายเดือนเพื่อชำระหนี้เงินกู้ร่วมดังกล่าว จึงเป็นการ หักเงินสินสมรส ประกอบกับข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าต้องเป็นกรณีที่พนักงาน เทศบาลจะต้องเป็นผู้ทำสัญญาด้วย และโดยผลของกฎหมาย สัญญากู้เงินที่นายคมสัน สามียของ ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำขึ้น ย่อมมีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีให้ต้องร่วมรับผิดชอบตามเงื่อนไขในสัญญาด้วย ดังนั้น การที่นายคมสันได้ผ่อนชำระเงินกู้ต่อสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ผ่อนชำระหนี้เงินกู้ดังกล่าวด้วย เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ผ่อนชำระเงินกู้เพื่อ ชำระค่าเช่าบ้านที่ซื้อเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัยและได้อาศัยอยู่จริงในบ้านนั้น โดยผู้ฟ้องคดีกับสามี ได้ทำการผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านที่นำมาเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านเพียงหลังเดียวในท้องที่ที่ ประจำสำนักงานใหม่ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธินำหลักฐานค่าผ่อนชำระเงินกู้มาเบิกค่าเช่าบ้านได้ สำหรับกรณีที่กระทรวงมหาดไทยมีหนังสือ ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ชักข้อความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหลักเกณฑ์วิธีการเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่นว่า หากประสงค์ จะนำหลักฐานการเช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้สำหรับบ้านซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองหรือตนเอง มีกรรมสิทธิ์รวมอยู่ด้วย จะต้องเป็นคู่สัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาการผ่อนชำระเงินกู้ด้วย ในกรณีที่สามีหรือภริยาของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้เช่าซื้อหรือผ่อนชำระเงินกู้ หากข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นประสงค์จะเบิกค่าเช่าซื้อบ้านหรือผ่อนชำระราคาบ้าน จะต้อง เป็นคู่สัญญาและมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันในบ้านหลังนั้นด้วย เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ เบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนอกเหนือไปจากที่กำหนดตามข้อ ๑๔ ของระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ รวมทั้งเป็นการ สร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน เกินสมควร จึงถือว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย การเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่ง รองปลัดเทศบาลเมืองปทุมธานี จึงดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นการละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานี จึงไม่มีเหตุผลที่ผู้ฟ้องคดีต้องชดใช้

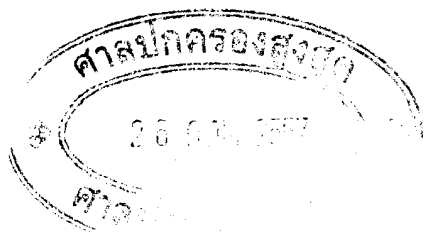

/คำสั่งใหม่...

คำสั่งใหม่ทดแทนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานี ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานีเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ตามคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ต้องถือปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้อง ขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาล เป็นข้าราชการประจำระดับสูงในส่วนของข้าราชการประจำ ย่อมต้องทราบถึงระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านเป็นอย่างดี หนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวเป็นการวางแนวทางปฏิบัติระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ อีกชั้นหนึ่ง เพื่อป้องกันมิให้มีการทุจริตถือเป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดูแลการปฏิบัติราชการส่วนท้องถิ่นที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติตาม ทั้งกระทรวงมหาดไทยผู้ออกระเบียบย่อมเป็นผู้ทราบเจตนารมณ์ของระเบียบดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงได้ออกหนังสือสั่งการเพื่อวางแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติถือปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบในแนวทางเดียวกัน ดังนั้น การเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านจึงต้องถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ และหนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ควบคู่กันแยกจากกันไม่ได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านไม่ถูกต้องตามหนังสือสั่งการ โดยมีได้เป็นคู่สัญญาในสัญญาเช่า จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะเบิกค่าเช่าบ้านได้ จึงไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านและไม่มีสิทธินำหลักฐานการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ของสามีมาเบิกค่าเช่าบ้านได้ การที่ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านย่อมถือว่าเป็นผู้กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ซึ่งตามพฤติการณ์ถือว่าเป็นผู้จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้ราชการเสียหายต้องชดใช้เงินคืนแก่ราชการ คำพิพากษาของ

/ศาลปกครองชั้นต้น...

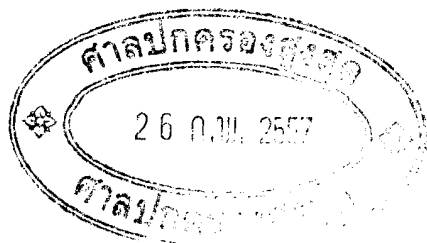
ศาลปกครองชั้นต้น ที่พิพากษาเพิกถอนคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ นั้น มิได้พิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด หรือไม่มีอำนาจออกคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มิได้พิจารณาว่าการพิจารณาดำเนินการตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ดำเนินการกับผู้ฟ้องคดี ไม่ถูกต้องชอบธรรมอย่างไร ในส่วนใด เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตามหนังสือจังหวัดปทุมธานี ที่ มท ๐๘๔๑.๔/๑๙๙๒๗ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ โดยมีกระบวนการออกคำสั่งสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงโต้แย้งข้อกล่าวหา ได้ออกหนังสือแจ้งเตือนให้ชำระหนี้ และออกคำสั่งให้รับผิดชอบตามลำดับขั้นตอนแห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งถือเป็นกระบวนการในการดำเนินการสั่งเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ผู้ถูกฟ้องคดีอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้แล้ว นอกจากนี้ศาลปกครองชั้นต้นยังไม่ได้พิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งนอกเหนืออำนาจ ไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญหรือใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ อันถือเป็นสาระสำคัญที่ศาลต้องพิเคราะห์พิจารณาในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งทางปกครองหรือกระทำการอื่นใด โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใดอีกด้วย การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาโดยอ้างว่าหลักเกณฑ์ตามหนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เป็นหนังสือสั่งการที่วางหลักเกณฑ์หรือสร้างเงื่อนไขขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดกับข้าราชการเกินสมควร และใช้เป็นเหตุเพิกถอนคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ นั้น มิได้แสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการโดยปราศจากอำนาจอย่างไร เนื่องจากขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งดังกล่าว หนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ยังมีผลใช้บังคับ มิได้ถูกเพิกถอน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงดำเนินการถูกต้องตามอำนาจหน้าที่ หนังสือสั่งการดังกล่าวกำหนดแนวทางเพื่อให้การเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านเป็นไปโดยถูกต้อง ป้องกันมิให้เกิดการทุจริต จึงมิใช่หนังสือสั่งการที่สร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเกินสมควร นอกจากนี้ การพิพากษาโดยอ้างว่าหลักเกณฑ์ตามหนังสือสั่งการกระทรวงมหาดไทย ที่ มท

/๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔...

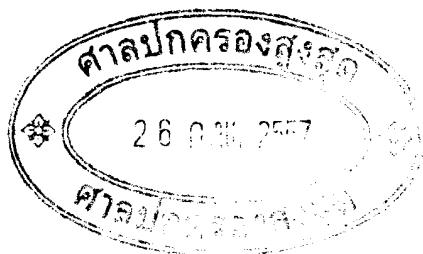
๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เป็นหนังสือสั่งการที่วางหลักเกณฑ์หรือสร้างเงื่อนไขขั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิดกับข้าราชการเกินสมควร และใช้เป็นเหตุเพิกถอนคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้อำนาจพิพากษาใหม่ทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ดังกล่าว ยังเป็นการพิพากษานอกเหนือคำฟ้อง เพราะผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องหรือมีคำขอท้ายฟ้องให้เพิกถอนหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้อำนาจพิพากษาใหม่ทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยมีได้แสดงให้เห็นว่าคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ถูกต้อง ไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจอย่างไร ผู้ถูกฟ้องคดีขอยืนยันว่า การออกคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้อำนาจพิพากษาใหม่ทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนครบถ้วนถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องชำระเงินค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว เพราะเป็นผู้เบิกค่าเช่าบ้านโดยไม่มีสิทธิไม่มีเหตุต้องเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อเท็จจริงว่า หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เป็นเพียงหนังสือชักชวนความเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ไม่ได้มีสภาพเป็นหนังสือสั่งการ และไม่มีสภาพบังคับตามกฎหมาย การใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านยังคงต้องยึดถือระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งเป็นกฎหมาย มีสภาพบังคับให้ต้องปฏิบัติ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ จึงต้องยึดถือแนวทางตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ เท่านั้น ไม่สามารถเพิ่มเติมเงื่อนไขหรือหลักเกณฑ์ใดเพิ่มขึ้นจากระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวได้ ดังนั้นเมื่อข้อ ๑๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน นำหลักฐานการชำระหรือหลักฐานการชำระหนี้ค่าเช่าบ้าน ซึ่งตนเองและสามีหรือภรรยาได้ร่วมกันผ่อนชำระมาเป็นหลักฐาน เพื่อใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ โดยมีได้มีข้อความใดระบุว่าจะต้องร่วมกันลงชื่อในสัญญากู้เงินหรือสัญญาเช่าซื้อด้วย

/ยอมหมายความ...

ย่อหมายความว่า การใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านย่อมเกิดขึ้น เมื่อมีหลักฐานซึ่งคู่สมรสได้ร่วมกันผ่อนชำระ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่ามีส่วนร่วมกันผ่อนชำระค่าเช่าซื้อหรือหนี้ที่นำมาชำระราคาบ้านเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานว่าร่วมกันลงนามเป็นคู่สัญญาในสัญญาเช่าซื้อหรือสัญญากู้เงิน เมื่อระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เพียงเท่านี้ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ย่อมต้องวางหลักเกณฑ์เพียงเท่าที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวกำหนด ไม่สามารถเพิ่มเติมเงื่อนไขได้ นอกจากแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทย นอกจากนี้จะเห็นเจตนารมณ์ดังกล่าวได้ชัดเจนเมื่อพิจารณาจากการแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขประเด็นดังกล่าวให้ชัดเจนขึ้น กรณีการใช้สิทธิที่สามารถเบิกค่าเช่าบ้านได้แม้มิได้ร่วมลงนามในสัญญาเช่าซื้อหรือสัญญาเงินกู้ อันเป็นการเพิกถอนหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ และยังเห็นได้จากหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๒/๔๓๔๙ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ซึ่งมีความเห็นกระทรวงมหาดไทยในแนวทางที่มีได้เป็นไปตามแนวทางของหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ จึงเห็นได้ว่า หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าเป็นหนังสือสั่งการต้องปฏิบัติตามนั้น มีสภาพเป็นเพียงหนังสือที่วางแนวทางปฏิบัติไว้เท่านั้น การที่หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เพิ่มเติมเงื่อนไขแตกต่างไปจากระเบียบกระทรวงมหาดไทย จึงเป็นการเพิ่มภาระโดยไม่จำเป็น สร้างเงื่อนไขขึ้นมาใหม่โดยไม่เป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีทราบระเบียบของทางราชการเป็นอย่างดีและพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ ๑๔ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ มีเจตนารมณ์ในการสงเคราะห์ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับสวัสดิการเป็นขวัญกำลังใจ สามารถมีบ้านพักอาศัยร่วมกับครอบครัว ผู้ฟ้องคดีเข้าใจโดยสุจริตว่า สามารถนำหลักฐานชำระหนี้เงินกู้ของสามีซึ่งกู้มาเพื่อชำระราคาบ้านมาเป็นหลักฐานการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ ผู้ฟ้องคดีจึงปฏิบัติตามระเบียบและขั้นตอนของทางราชการ โดยได้ดำเนินการขออนุมัติใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่อผู้ถูกฟ้องคดีก่อน และได้ยื่นสัญญากู้เงินพิเศษที่สามีทำไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด พร้อมหลักฐานว่า สามีของผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน จนผ่านการตรวจสอบสิทธิ

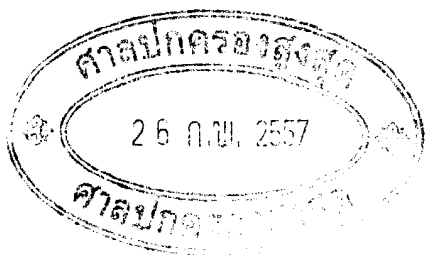

/จากคณะกรรมการ...

จากคณะกรรมการตรวจสอบสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดี เบิกค่าเช่าบ้านได้ ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านขัดกับระเบียบกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมมีอำนาจไม่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ และในกรณีอนุมัติให้ ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้แล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีนำหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้มาเบิก ค่าเช่าบ้าน หากผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าไม่ถูกต้อง ย่อมมีอำนาจไม่อนุมัติให้เบิกจ่ายได้อีกเช่นกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้มาโดยตลอด การที่เทศบาลเมือง ปทุมธานีจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเกิดจากการอนุมัติหรือไม่อนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นสาระสำคัญ มิได้เกิดจากการเบิกหรือไม่เบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี และจึงถือไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีจงใจหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากระเบียบโดยชัดแจ้ง อันถือว่าเป็นการประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงตามแนวทางที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยวางแนวทางไว้ ทำการเบิก ค่าเช่าบ้านโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้กระทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานี แต่อย่างใด เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดี จึงไม่สามารถนำพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดีได้ และหากกรณี เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นละเมิดแล้ว ย่อมต้องพิจารณาด้วยว่าเป็นการกระทำ ในขณะปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ เมื่อการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีเป็นการเลือกใช้สิทธิ หากเห็นว่ามีกรละเมิด ย่อมถือมิได้ว่าเป็นการกระทำขณะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ต้องดำเนินการ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จะนำพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด มาใช้มิได้ นอกจากนี้ หนังสือจังหวัดปทุมธานีที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างถึงนั้น เป็นเพียงการแจ้งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีสอบสวนข้อเท็จจริงว่ามีมูลหรือไม่เท่านั้น มิได้แจ้งให้ดำเนินการทางละเมิดแก่ ผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้าง ดังนั้น การดำเนินการสอบสวนและการดำเนินการ ต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดี ตลอดจนคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ จึงไม่ถูกต้อง ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีผลบังคับแต่ประการใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน ตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ขอให้ศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งไต่สวนฉุกเฉินคำร้องขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดี รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง

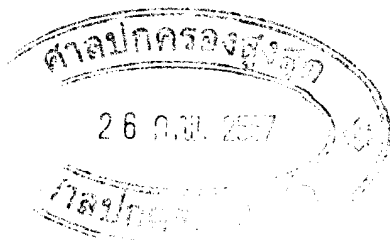
/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวไว้เป็นการชั่วคราว ก่อนการพิพากษาคดี จนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

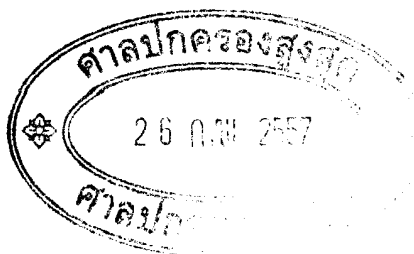
ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล ตำแหน่ง ปลัดเทศบาล (นักบริหารงานเทศบาล ๘) สังกัดเทศบาลเมืองสนั่นรักษ์ จังหวัดปทุมธานี ในระหว่างเวลาที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาล เทศบาลเมืองปทุมธานี จังหวัด ปทุมธานี ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้าน ของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ระหว่างวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ โดยใช้สัญญากู้เงินของนายคมสัน เจริญอาจ สามีของผู้ฟ้องคดีที่ได้ทำ สัญญากู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ตามสัญญากู้เงินพิเศษ เลขที่ ๓๗/๔๑ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ เป็นหลักฐานในการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน ซึ่งตามสัญญากู้เงินพิเศษฉบับดังกล่าวระบุว่า นายคมสันสามีของผู้ฟ้องคดี รับราชการในตำแหน่ง นักพัฒนาทรัพยากรบุคคล ๖ สังกัดกรมการปกครอง ได้กู้เงินพิเศษเป็นเงินจำนวน ๗๙๐,๐๐๐ บาท จากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด เพื่อซื้อบ้านพร้อมที่ดิน สัญญาระบุให้ ส่งคืนเงินกู้เป็นงวดรายเดือน งวดละ ๓,๒๙๒ บาท โดยผู้ฟ้องคดีได้ให้ความยินยอมในการที่ นายคมสันได้ทำสัญญากู้เงินดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีและนายคมสันได้ร่วมกันนำที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๔๕๘๘ ตำบลบึงยี่โถ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี เนื้อที่ ๕๒ ตารางวา พร้อมบ้านเดี่ยว ๒ ชั้น เลขที่ ๑๓๙/๗๕ หมู่ที่ ๖ ตำบลประชาธิปไตย อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ที่ผู้ฟ้องคดีและ นายคมสันซื้อมาเพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๑ จากบริษัท สินนา นา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ในราคา ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จดทะเบียนจำนองเป็นประกันเงินกู้ต่อสหกรณ์ออมทรัพย์ ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด ตามเงื่อนไขที่สหกรณ์ฯ กำหนดให้ต้องนำโฉนดที่ดิน ที่นำเงินกู้ดังกล่าวไปชำระราคามาจำนองเป็นประกันการปฏิบัติตามสัญญา หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดี ได้นำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้ของนายคมสันไปขออนุมัติต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อขอเบิก ค่าเช่าบ้านตามสิทธิ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตั้งคณะกรรมการตรวจสอบสิทธิการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี

/ตามระเบียบ...

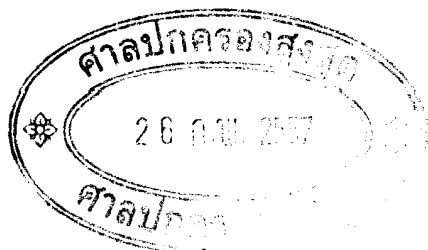
ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ คณะกรรมการฯ ได้ตรวจสอบแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีสามารถใช้หลักฐานดังกล่าวเบิกค่าเช่าบ้านได้ และผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้พิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้ ผู้ฟ้องคดีได้ใช้หลักฐานการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ของนายคมสันขอเบิกค่าเช่าบ้านมาโดยตลอด แม้ผู้ฟ้องคดีย้ายไปรับราชการที่เทศบาลแห่งอื่น ก็ยังคงใช้สิทธิตามหลักฐานดังกล่าวตลอดมา และได้รับเงินค่าเช่าบ้านจากเทศบาลเมืองปทุมธานีไปในระหว่างวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ในอัตราเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินค่าเช่าบ้านที่รับไปทั้งสิ้นเป็นเงิน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท ต่อมา จังหวัดปทุมธานีได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๔๑.๔/๑๙๙๒๗ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้เทศบาลเมืองปทุมธานีเรียกเงินคืนจากผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท โดยระบุว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาลเมืองปทุมธานี ผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐานการผ่อนชำระหนี้เงินกู้ของนายคมสัน สามีของผู้ฟ้องคดีที่กู้เงินเพียงคนเดียว โดยผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมเป็นคู่สัญญากู้เงินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการกรมการปกครอง จำกัด มาประกอบการเบิกจ่ายเงินสวัสดิการค่าเช่าบ้าน อันเป็นการไม่ปฏิบัติตาม ข้อ ๑๔ (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๘ ประกอบกับข้อ ๓ ของหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๑๗๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๘ เทศบาลเมืองปทุมธานีจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวนดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดขึ้น คณะกรรมการดังกล่าวได้ทำการสอบสวนแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการโดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง เนื่องจากเป็นข้าราชการฝ่ายบริหารตำแหน่งรองปลัดเทศบาล แต่ไม่ศึกษาระเบียบและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน เบิกเงินค่าเช่าบ้านโดยไม่มีสิทธิ ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งดังกล่าวตามหนังสือสำนักงานเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ปท ๕๒๐๐๗/๕๖๐ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบผลอุทธรณ์ตามหนังสือสำนักงาน

/เทศบาล...

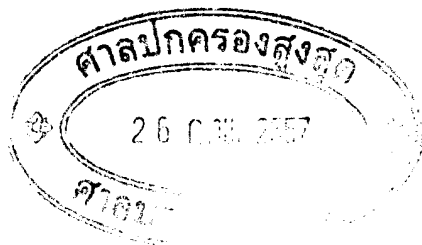
เทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ปท ๕๒๐๐๗/๘๗๘ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอน คำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ตามคำสั่ง เทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาล เมืองปทุมธานี เป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ ออกคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นเงิน จำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจาก เจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าว ภายในเวลาที่กำหนด มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะ เป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้น อยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจาก เจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการ ปฏิบัติหน้าที่ ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิด ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิ เรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ... ความใน บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวที่ยกมาแสดงไว้ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า หน่วยงานของรัฐที่เสียหาย จะมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ชำระเงินเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดได้ ต่อเมื่อ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นกระทำละเมิดหน่วยงานของรัฐนั้น ในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความจงใจหรือ

/ประมาท...

ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น ในกรณีที่การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ต่อหน่วยงานของรัฐมนตรีใช้การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ หน่วยงานของรัฐที่เสียหายหาไม่อำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินเป็นค่าสินไหมทดแทนไม่ คงมีแต่เพียงสิทธิที่จะฟ้องคดีต่อศาลที่คดีอยู่ในเขตอำนาจให้พิพากษาหรือมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินเป็นค่าสินไหมทดแทนให้แก่ตนได้เท่านั้น เมื่อการที่ผู้ฟ้องคดีนำหลักฐานการชำระหนี้เงินกู้ของนายคมสัน เจริญอาจ คู่สมรสที่กู้เงินเพียงคนเดียว โดยผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมเป็นคู่สัญญากู้เงินด้วย มาใช้ประกอบเป็นหลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้านจากเทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นแต่เพียงการที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเรียกเอาสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าตนเองพึงมีพึงได้จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนอยู่ในสังกัดเท่านั้น มิใช่การกระทำในหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งหรือมอบหมายให้ปฏิบัติ ดังนั้น หากการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดต่อเทศบาลเมืองปทุมธานี ก็ไม่อาจจะถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวในการปฏิบัติหน้าที่ได้เลย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดดังกล่าวได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้นำผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ โดยปัญหาว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งดังกล่าวเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ นี้ เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับ ความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ปัญหาข้อนี้จะมิได้มีการยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองสูงสุดก็มีอำนาจตามข้อ ๘๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่จะยกขึ้นมาวินิจฉัยแล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งไปได้ ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ตามคำสั่งเทศบาลเมืองปทุมธานี ที่ ๑๒๔/๒๕๕๒ เรื่อง ให้นำผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทางละเมิด ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่เทศบาลเมืองปทุมธานี เป็นเงินจำนวน ๒๓,๓๒๒.๔๘ บาท โดยให้มีผลย้อนหลัง

/ไปนับ...

ไปนับตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งดังกล่าว นั้น ชอบแล้ว ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยในผล
อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

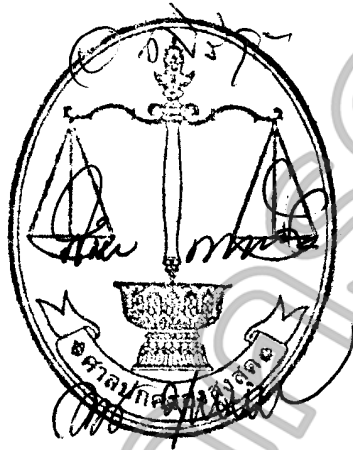
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรารุช ศิริยุทธวัฒนา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุญญกริยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายไชยเดช ตันติเวสส

